

**„A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az igét és meg is érti. Azután gyümölcsöt hoz”
(Mt 13,23)**

Jézus, miután példabeszédekben szolt a Genezáreti tó partján összegyűlt hatalmas tömeghez, tanítványaihoz fordult, és elmagyarázta nekik szavai mélyebb értelmét.

A történet főszereplője Isten igéje, amelyet egy kicsi és törékeny maghoz hasonlít. A kövek, a tövisek, a madarak megakadályozhatják, hogy kicsírázzon, gyökeret eresszen és kalászt érleljen, de a bölcs magvető ismeri a mag duzzadó életerejét.

Ezek a képek keresztül Jézus feltárja az ember és az Isten által felkínált ige kapcsolatát. Van, aki befogadja, és van, aki különféle okokból veszni hagyja anélkül, hogy gyümölcsöt teremne. Az emberi szívben ugyanis a felületesség és az anyagiak miatti túlzó aggodalom komolyan veszélyezteti a természetfeletti élet csodáját, amelyet Isten fel szeretne lobbantani a teremtményeiben.

A tanítványokhoz hasonlóan Jézus minket is hív, hogy lépjünk be Isten szeretetének alázatos misztériumába, ugyanakkor személyes döntésre indít, hogy milyen „föld” akarunk lenni.

„A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az igét és meg is érti. Azután gyümölcsöt hoz”

Figyeljünk oda és értsük meg! Úgy tűnik, ez a titka annak, hogy befogadó földdé váljunk, ahol az ige magja kifejtheti erejét és jó gyümölcsöt hozhat.

Milyen értékes, ha készen vagyunk odafigyelni, meghallani: ez az a szellemi tér, ahol helyet készítünk Isten életének, aki mindig megelőz minket irgalmával. Ő türelmes földműves, aki ismeri és tiszteletben tartja az érés idejét.

Isten igéje – ahogy Chiara Lubich írja – „belülről világítja meg nemcsak az elmét, hanem az egész létet. Békét ad, azt a békét, amelyet Jézus sajátjának nevez: »az én békémet«, még a zavaros, szorongással teli pillanatokban is. Teljes örömet ad még a lelket marcangoló fájdalom közepette is, erőt ad különösen akkor, amikor elcsüggednénk vagy elbátortalanodnánk. Szabaddá tesz, mert megnyitja az Igazság útját. (...) Bennünk is szenvedélyes szeretetnek kell megszületnie Isten igéje iránt: figyelemmel be kell fogadnunk, amikor a templomokban hirdetik, olvasnunk, tanulmányoznunk, elmélkednünk kell azt... Mindenekelőtt azonban arra kaptunk meghívást, hogy megéljük. (...) Jézus egy-egy igéjét megélve éljük az egész Evangéliumot, mert Ő minden igéjében teljesen nekünk ajándékozza magát, Ő maga jön hozzánk, hogy bennünk éljen. (...) Apránként lelkünk mélyére hatol, és korábbi gondolkodásmódunk, akaratunk és viselkedési szokásaink helyébe lép az élet minden területén.”[1]

„A jó földbe vetett mag pedig az, aki hallja az ígét és meg is érti. Azután gyümölcsöt hoz”

A mexikói Wambil meséli: „Volt idő, amikor úgy éreztem, mintha egy mély gödörben rekedtem volna. Erőszakos kapcsolatban éltem, próbáltam menekülni és mindent a saját erőmből megoldani. A közösségi média és a környezetem hatására gyakran olyan dolgokat hajszoltam, amelyekben nem Isten vezetett. Hiába erőlködtem, üres és céltalan volt az életem. Tudtam viszont, hogy a szeretet egyetemes nyelv. Így aztán elkezdtem önkénteskedni. Ettől kezdve olyan teljességre jutottam, amely csak Istentől származhatott. Idővel felfedeztem egy helyet, ahol hallgathatom az Ő igéjét, és fejlődhetek a Vele való kapcsolatomban. Mélységesen hálás vagyok ezért.”

Még akkor is, amikor kiszáradt és köves talajnak érezzük magunkat, az ige maga hatékony, ahogy Izajás próféta mondja: „Amint az eső és a hó lehull az égből, és nem tér oda vissza, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi, (...) éppen úgy lesz a szavammal is, amely ajkamról fakad. Nem tér vissza hozzám eredménytelenül, hanem végbeviszi akaratomat, és eléri, amiért küldtem.” (Iz 55,10-11)

Ebből a reményből meríthetünk erőt a félelmek és feszültségek uralta időkben is, és bizalmunkat vethetjük azokba az emberekbe is, akiket az élet mellénk ad. Higgyünk benne, hogy képesek jó gyümölcsöt hozni, és teremtsünk sok alkalmat a meghallgatásra, a párbeszédre, hogy együtt haladjunk a testvériség távlatai felé!

Letizia Magri és az életige csoport gondozásában

[1] C. Lubich, Az élet igéje, 2003. március, Új Város, 2003/3

forrás: fokolare.hu